

door Drs. J. Modderaar

Onlangs verscheen de Memorie van Antwoord op het Wetsontwerp Belastingherziening 1947, waarbij tegelijkertijd een Nota van Wijzigingen op het oorspronkelijke ontwerp werd ingediend. De voorstellen, die in dit wetsontwerp zijn belichaamd, zijn wel van een dergelijke importantie voor het bedrijfsleven, dat zij een beschouwing ten volle waard zijn.

In dit wetsontwerp toch wordt een serie bestaande wetten, te weten de Vennootschapsbelasting, de Vermogensbelasting 1942, de Inkomstenbelasting 1941, de Loonbelasting, de Vermogensbelasting 1892, de Successiewet en de Omzetbelasting aan een aantal belangrijke herzieningen onderworpen, waarvan de strekking is om het bedrijfsleven, dat onder de zware lasten, haar door den bezetter opgelegd, zucht, het bestaan gemakkelijker te maken. Daarnaast stelt de Minister deze belangrijke beperking op den voorgrond, dat het totaal van de belastingopbrengsten door deze herzieningen niet belangrijk in ongunstigen zin mag worden beïnvloed. De Minister is in dezen opzet geslaagd door naast een sterke verlaging van de Vennootschapsbelasting en de afschaffing van de Vermogensbelasting 1942, over te gaan tot de invoering van de Weeldebelasting en tot een verzwaring van de Vermogensbelasting 1892 en door de agrarische bedrijven, die, als gevolg van economische politiek van den bezetter, van de Ondernemingsbelasting waren vrijgesteld, hierin weder te betrekken.

Weliswaar becijfert de Minister nog een nadeelig saldo uit deze belastingherziening van 84½ miljoen gulden, maar hij vertrouwt, dat de prikkel, die van deze verlaging uitgaat, tot hernieuwde economische activiteit eenerzijds en de rem op het maken van economisch niet noodzakelijke onkosten in het bedrijfsleven anderzijds, dermate van gunstigen invloed zullen zijn op de toekomstige belastingopbrengsten, dat dit nadeelig saldo voor een belangrijk deel zal worden geëlimineerd. Het batig saldo, resulterend uit de verhooging van de Omzetbelasting, zou zijn bestemming vinden in de financiering van de noodvoorziening van ouden van dagen, wanneer dit ontwerp eventueel tot wet zou worden verheven.

Het komt ons voor, dat de gedachtengang, die hieraan ten grondslag ligt, volkomen juist is. Tengevolge van de steeds hogere tarieven van de directe belastingen in de bezettingsperiode was het zwaartepunt eenzijdig verschoven naar de directe belastingen. De verlaging van de tarieven van de Vennootschapsbelasting en de verhooging van de tarieven van de Omzetbelasting dragen belangrijk bij om het evenwicht tusschen deze beide soorten van heffingen te herstellen.

Het groote bezwaar tegen de indirecte heffingen, dat daarin bestaat, dat de groote massa, die het minst draagkrachtig is, het zwaarst door een verhooging wordt getroffen, wordt zooveel mogelijk ondervangen door de eerste levensbehoeften hiervan vrij te stellen.

Hiertegenover staat het groote voordeel, dat de Vermogensbelasting 1942 wordt afgeschaft, zij het dan in twee etappes, waarbij het tarief in eerste instantie zoodanig wordt verlaagd, dat deze belasting niet meer als een bedrijfslast zal worden gevoeld. De afschaffing van deze belasting geschiedt volkomen terecht, aangezien deze belasting in wezen een dubbele belasting is en bovendien geheven wordt, ook wanneer de bedrijfsresultaten volkomen negatief zijn. Vooral voor ondernemingen met een groot bedrijfskapitaal, waarop normaal een matige opbrengst wordt ver-

kregen, vormde deze belasting, vooral in verliesgevende jaren, een bron van groote ergernis.

Hoewel de bezwaren tegen de Vennootschapsbelasting groot zijn, aangezien deze in wezen ook een dubbele belasting is en volledige afschaffing dienengevolge meer bevrediging zou hebben gewekt, is de verlaging tot een vast tarief van $33\frac{1}{3}$ % toch een belangrijke stap op weg naar een meer billijke belasting van het bedrijfsleven. De huidige tarieven waren zoo hoog en de onredelijkheid in de progressietabel zoo groot, dat de neiging tot belastingontduiken en tot het economisch opvoeren van de kosten hierdoor ten zeerste werd gestimuleerd.

De tariefsverlaging zal in dit opzicht ongetwijfeld gunstige gevolgen hebben.

Aan den anderen kant zal dit nieuwe tarief de kapitaalvorming in de onderneming ten zeerste bevorderen, wat, gezien de voorbijgegangene periode van kapitaalverliezen tengevolge van roof door de bezetters, oorlogschade, veroudering en slijtage van de bedrijfsinstallaties, als één van de belangrijkste voorwaarden van ons nationaal herstel is te beschouwen. In het bijzonder voor de middelgrote ondernemingen, voor welke de kapitaalmarkt niet toegankelijk is en die aangewezen zijn op financiering uit eigen middelen, zal deze factor van overwegende beteekenis zijn.

Toch komt het ons voor, dat de verlaging tot 25 %, zooals in het oorspronkelijke ontwerp was vastgesteld, juist en billijker was dan het nu vastgestelde percentage van $33\frac{1}{3}$ %. Juister omdat, zooals de Minister in de Memorie van Toelichting zelf ook terecht opmerkt, de belasting van een specialen rechtsvorm eigenlijk een slecht staal van wetgeving is, die de toepassing van een bepaald rechtsvorm op economische en juridische gronden belemmert. Het percentage van 25 % was dan ook door den Minister als een overgangsmaatregel beschouwd en was bestemd te verdwijnen, zoodra een algeheele herziening van onze belastingwetgeving zou zijn ingevoerd. Het komt ons nu in het licht van deze verklaringen onbegrijpelijk voor, dat het percentage van 25 % weer wordt verhoogd tot $33\frac{1}{3}$ %.

Dit klemmt te meer omdat dit percentage voor tal van ondernemingen en wel voor die, waarvan de winsten f 37.500,— niet overtreffen, niet alleen geen belastingverlaging, maar een belastingverhoging beteekent en wel van 30 tot $33\frac{1}{3}$ %. Hier worden in het bijzonder getroffen de minder groote ondernemingen, die, voor zoover zij niet gedreven worden in een onpersoonlijken rechtsvorm, reeds getroffen worden door de hooge inkomstenbelasting en nu ook in den vorm van naamlooze vennootschappen getroffen worden door een belastingverhoging. Wij wijzen hierbij in het bijzonder op de omstandigheid, dat in deze categorie vele vennootschappen voorkomen met een beperkt aantal aandeelhouders, voor wie de vennootschapsbelasting een uitgesproken dubbele belasting beteekent.

Het is niet overbodig in dit verband de aandacht te vestigen op het feit, dat deze belastingverlaging de tendens tot het omzetten van andere ondernemingsvormen in naamlooze vennootschappen zal versterken. De ondernemingen, die overeenkomstig de regelingen van het Liquidatiebesluit zijn omgezet van een naamlooze vennootschap in een commanditaire vennootschap, of in een anderen persoonlijken ondernemingsvorm, komen tengevolge van deze wetswijziging wel in een onaangename situatie. Misschien zou de Minister deze ondernemingen, die tengevolge van de nieuwe wet haar bedrijf weer wenschen onder te brengen in een naamlooze vennootschap, kunnen tegemoetkomen door vrijstelling van registratierechten.

Deze tendens tot omzetting in een naamloozen vennootschapsvorm zal des te sterker worden nu bij dit ontwerp de tarieven van de inkomstenbelasting, vooral voor de middengroepen, niet onaanzienlijk worden verzwaaard. Het tarief van $33\frac{1}{3}$ % in de inkomstenbelasting zal men reeds bij bescheiden winsten heel spoedig overschrijden.

Misschien zou het gewenscht zijn door wettelijke bepalingen het ontstaan van zeer kleine vennootschappen, waarbij geen ander doel voorzigt, dan om een overigens gerechtvaardigde persoonlijke aansprakelijkheid te ontloopen, tegen te gaan.

Een belangrijk voorstel in dit ontwerp is vervat in artikel 4, waarbij het vormen van belastingvrije reserves wordt mogelijk gemaakt. Hiermede is de Minister tegemoet gekomen aan een van de dringendste wenschen van het bedrijfsleven. Immers het was bij het huidige systeem van de inkomsten- en vennootschapsbelasting niet mogelijk om voldoende winst voor verliesgevende jaren belastingvrij te reserveeren. De bestaande compensatietermijn van twee jaar was daarvoor volkomen onvoldoende. Deze onbelaste reserve is echter aan beperkingen onderhevig en wel in de eerste plaats in dien zin, dat de jaarlijksche toeneming niet meer dan 15 % van de winst mag bedragen. Het percentage van 15 % is wel redelijk en komt ook wel overeen met wat in de praktijk op het gebied van reservevorming gebruikelijk is, hoewel dit percentage met betrekking tot bedrijven met zeer riskant karakter nog wel eens laag kan blijken te zijn.

Bezwaarlijker lijkt ons de regeling, waarbij het ontwerp als maximum van de toegestane reserve vaststelt de som van 20 % van de waarde der lichamelijke activa, welke voor de uitoefening van het bedrijf worden gebruikt en 10 % van de waarde der bedrijfsvoorraden.

Dit plafond zal in de meeste bedrijven te laag blijken te zijn, in het bijzonder voor die bedrijven, welke verplicht zijn uit te breiden, of te vernieuwen als gevolg van geleden oorlogsschade, tegen prijzen, die vaak het drievoudige zijn van die vóór Mei 1940. De verliezen, welke hierdoor in de toekomst kunnen ontstaan, zullen tengevolge van het vastgestelde plafond niet voldoende door de belastingvrije reserve worden gedekt.

In art. 4 sub 9 wordt vastgesteld, dat de herleide overgangsreserve als onbelaste reserve wordt beschouwd. Door deze bepaling wordt het gunstig effect van de belastingvrije reserve voor een groot aantal ondernemingen geëlimineerd. Immers de bedoeling van het wetsontwerp is, de kapitaalvorming, die bij het huidige belastingwezen in erge mate wordt geremd, of vaak zelfs onmogelijk gemaakt, zooveel mogelijk te stimuleeren en daarmee het herstelproces van ons economisch leven te bevorderen. Tengevolge van art. 4 sub 9 wordt dit streven voor een belangrijk gedeelte onmogelijk gemaakt, zoodat het aanbeveling verdient om deze bepaling te laten vervallen.

Blijkens de Memorie van Antwoord heeft de Minister deze bezwaren wel gevoeld en als gevolg daarvan geeft hij nu bij de Nota van wijzigingen de volgende oplossing.

Den belastingplichtige wordt namelijk toegestaan de herleide overgangsreserve geleidelijk uit te keeren, in dier voege, dat de uitdeelingen en de daarover betaalde vennootschapsbelasting, in mindering op de herleide overgangsreserve mogen worden gebracht. Van de ondernemingsbelasting wordt men dus vrijgesteld.

In volgende jaren kan men dan uit behaalde winsten de onbelaste reserve weer aanvullen, totdat het plafond weer is bereikt.

Het komt ons voor, dat deze oplossing eenzijdig onvoldoende is en

anderzijds stimuleert tot winstuitdeelingen, die in maatschappelijk opzicht in de huidige omstandigheden ongewenscht zijn.

Immers bij talloze grootere en ook wel kleinere ondernemingen zal de herleide overgangsreserve belangrijk grooter zijn, dan de toegestane belastingvrije reserve. Een uitkeering daarvan zou de financiële positie van het bedrijf, op een tijdstip, waarop bijna elk bedrijf tengevolge van de oorlogsomstandigheden en de daarna gevolgde prijsstijging worstelt met een kapitaaltekort, belangrijk verzwakken.

Een behoorlijk financieel beheer zal dan ook uit deze fiscale overweging nimmer tot een zoodanige uitdeeling besluiten, waarmede het praktische nut van deze concessie denkbeeldig blijkt.

Echter ook voor de bedrijven, waarvan de herleide overgangsreserve niet boven de belastingvrije reserve uitgaat, is deze prikkel tot winstuitkeering niet bevorderlijk voor de versterking van de financiële positie van de vennootschap. Men kan wel zeggen, dat deze prikkel tot winstuitkeering volkomen in strijd is met de bedoeling van de belastingvrije reserve, die de zeer noodzakelijke kapitaalvorming in het bedrijfsleven tracht te stimuleeren.

Zooals reeds werd opgemerkt geldt de mogelijkheid tot het vormen van belastingvrije reserves niet alleen voor naamlooze vennootschappen en daarmede gelijkgestelde lichamen, maar voor alle ondernemingsvormen. In dit opzicht worden de lichamen op denzelfden voet behandeld als de andere ondernemingsvormen.

De gelijkheid van behandeling geldt echter niet ten opzichte van de verlaging van de belasting. De naamlooze vennootschappen en daarmede gelijkgestelde lichamen worden wel sterk bevoordeeld boven de andere ondernemingsvormen. De persoonlijke ondernemingsvormen zooals de éénmanszaak, de firma en de commanditaire vennootschap ondergaan ten volle den druk van de in vele gevallen hogere tarieven van de inkomstenbelasting. Wanneer men bedenkt, dat bij een inkomen van f 66 750 — voor tariefgroep I de progressiegrens van 75 % is bereikt, bij tariefgroep II dat percentage bij een inkomen van f 133.000,—, dan wordt het duidelijk, dat bij deze heffing van een bereidheid tot ondernemen met inbegrip van het financieren van ondernemingen geen sprake meer zal zijn. De uitspraak van den Minister, dat degene, die dezen belastingdruk ondergaat, bereid zal zijn zich harder in te spannen, of langer te werken dan hij gewild zou hebben indien de belasting hem niet drukte, gaat in de praktijk, zooals nu reeds voldoende blijkt, in het geheel niet op. De middelgrootste ondernemingen, voor zoover deze niet in den vorm van naamlooze vennootschappen worden gedreven, worden hiervan in het bijzonder de dupe.

Toch kunnen de voorstellen in het Voorloopig Verslag gedaan om deze ongelijkheid te verminderen door de Ondernemingsbelasting op de winst af te schaffen en als compensatie van de belastingderving de Vennootschapsbelasting te verhoogen van het voorgestelde percentage van 25 % tot 40 % ons evenmin bekoren. Hoe zeer de rechtsgrond van de Ondernemingsbelasting ook aanvechtbaar is, de verhooging van de Vennootschapsbelasting, die in wezen een dubbele belasting is, is een nog grooter bezwaar.

Aan de minder belangrijke wijzigingen van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941 gaan wij voorbij, aangezien zij meerendeels van technischen aard zijn. Een uitzondering maken wij ten aanzien van art. 5 sub L, waarbij artikel 48 gewijzigd wordt in dien zin, dat de belasting-

voet van deze inkomsten het percentage zal zijn, dat geheven wordt van de laatste zeshonderd gulden van het volgens de tabel belaste gedeelte van het zuiver inkomen. Het minimum percentage is vastgesteld op 20 en het maximum op 40.

Deze bepaling is dus een aanzienlijke verzwaring, vergeleken bij de vroegere regeling, waarbij het percentage werd vastgesteld door het inkomen te deelen door het betaalde bedrag aan belasting. Het minimum was hier 15 % en het maximum $37\frac{1}{2}$ %.

Het komt ons voor, dat de oude regeling juist was dan de nieuwe. Wanneer bijvoorbeeld door verkoop van een bedrijf een bedrag aan geaccumuleerde goodwill wordt gerealiseerd, is het niet juist om dit bedrag te belasten met het percentage van de laatste zeshonderd gulden van het bestaande inkomen. Immers de goodwill groeit geleidelijk in den loop der jaren en als gevolg daarvan stijgt het inkomen geleidelijk. Was de ongerealiseerde goodwill vatbaar voor belastingheffing, dan zou volgens een langzaam stijgend percentage zijn belast. Teneinde deze onbillijkheid te ondervangen, is men in 1941 gekomen tot het opnemen van artikel 48, waarin geheven wordt naar gemiddeld percentage van het inkomen.

De Minister gaat in de Memorie van Antwoord dit bezwaar volkomen voorbij door bij zijn berekening uit te gaan van een gelijkblijvend inkomen over de verschillende jaren.

Tenslotte vestigen wij nog de aandacht op artikel 5 sub J, waarbij de regeling, dat een huwelijk gedurende tenminste een derde gedeelte van het kalenderjaar, of van het belastingtijdvak, moet bestaan voordat men recht heeft op plaatsing in tariefsgroep II, veranderd wordt in dier voege, dat het voldoende is, wanneer het huwelijk in dat betreffende jaar is gesloten, onverschillig op welken datum.

De nieuwe tabel van het Besluit Inkomstenbelasting 1941 is technisch belangrijk beter dan de bestaande, waarbij wij in de eerste plaats wijzen op de verhooging van de belastingvrije bedragen. In 1940 bedroeg het belastingvrije bedrag voor gehuwden zonder kinderen f 750.—, bij de nieuwe tabel f 1.000.—. In verband met de sterk gestegen kosten van levensonderhoud is deze verhooging wel zeer billijk. In de tweede plaats zijn de tariefklassen, die bij de bestaande regeling overwegend f 300.— groot waren, verlaagd tot f 120.—, hetgeen de toevalsfactor bij de heffing belangrijk vermindert. Vervolgens heeft men de te zware belasting van de lagere inkomens en van de inkomens van ongehuwden aanmerkelijk verlicht. Het eerste was te meer noodzakelijk, nu de kosten van levensonderhoud zoo sterk zijn gestegen. Voor de ongehuwden geldt, dat ook zij dikwijls belangrijke verplichtingen hebben ten aanzien van het onderhoud van familieleden. Dit beteekent natuurlijk niet dat geen belangrijk verschil moet blijven bestaan met gehuwde belastingplichtigen.

Ook de kinderaf trek is in dit gewijzigde wetsvoorstel in verschillende opzichten beter geregeld dan bij de bestaande regeling het geval was. Was het gevolg van de bestaande regeling zoodanig, dat bij elk volgend kind de belastingaf trek geringer was, in het nieuwe ontwerp plaatst men elk kind in dit opzicht op dezelfde basis.

Tenslotte heeft men de progressie, die bij de bestaande regeling zeer onregelmatig verloopt, bij de nieuwe regeling veel geleidelijker gemaakt, hetgeen uiteraard de billijkheid in de belastingheffing verhoogt.

Hoofdstuk V handelt over de Loonbelasting, waarvan men de bepalingen heeft aangepast aan de wijzigingen van de bepalingen van het Besluit op de Inkomstenbelasting 1941.

Hoofdstuk VI behandelt de wijzigingen betreffende de Wet op de Vermogensbelasting 1892, waarvan de belangrijkste wel is, dat de vrijstelling voor ongehuwden gebracht wordt van f 7.500,— op f 10.000,— en de aftrek per kind van f 7.500,— wordt verlaagd tot f 5.000,—. De verlichting voor ongehuwden is inderdaad wel juist, omdat deze groep dikwijls verplicht is om familieleden te onderhouden. De vermindering van het belastingvrije bedrag voor kinderen zal niet veel bezwaren ontmoeten, omdat dit bij de bestaande regeling inderdaad zeer royaal geregeld is.

In het bijzonder vermelden wij nog artikel 10, waarbij de Minister zich het recht voorbehoudt om ten aanzien van de belastingjaren 1945 en 1946 voor de berekening van het vermogen bijzondere regelen te geven. De bedoeling van deze bepaling zal wel zijn om hier de afwijkende bepalingen van de Vermoensaanwasbelasting voor de vaststelling van het vermogen op de genoemde data van toepassing te verklaren. De vraag kan echter worden gesteld, of deze regeling niet in afwijking is van de Wet.

Hoofdstuk VII behandelt de verhooging van de rechten van successie, van overgang en schenking. Hoewel de tarieven in het buitenland somtijds nog hooger zijn, komt het ons voor, dat deze verhooging een ongunstigen invloed zal hebben op de kapitaalvorming. Dit klemmt te meer, daar de opbrengsten van deze belastingen worden opgenomen onder de gewone middelen van de Staatshuishouding. Ook de betaling van deze successierechten zal voor menige kleine onderneming, waarin dikwijls het geheele kapitaal van de nalatenschap is belegd, waarbij wij in het bijzonder denken aan het boerenbedrijf, nog veel moeilijkheden opleveren.

Tenslotte behandelt hoofdstuk VIII de wijzigingen in het Besluit op de Omzetbelasting 1940, die wel heel belangrijk zijn. De Minister berekent de extra-bate uit deze herziening op 97 miljoen gulden, hetgeen dus een aanzienlijk bedrag is.

Hoewel natuurlijk aan elke belastingverhoging bezwaren zijn verbonden, meenen wij, dat deze verhoging, die het evenwicht herstelt tusschen de directe en indirecte heffingen, welk evenwicht in de afgelopen bezettingsjaren ten ongunste van de directe heffingen was verstoord, moet worden aanvaard.

Ten aanzien van de vraag „Cascadestelsel” of „Eénmalig stelsel” meent de Minister dat, ondanks de ook daaraan verbonden bezwaren, het eerst genoemde stelsel moet worden gehandhaafd.

Het komt ons voor, dat deze keuze juist is, aangezien de benarde toestand van 's lands financiën een groote opbrengst noodzakelijk maakt. Wel mag de vraag worden gesteld, of het aantal vrijstellingen niet zou moeten worden uitgebreid, nu de verhoogde heffing de tendens tot uitshakeling, welke tendens altijd verbonden is aan het huidige systeem, nog aanmerkelijk versterkt.

Het heffingspercentage wordt in dit ontwerp gebracht van twee op drie procent en het tarief van fabrikanten voor hun leveringen dientengevolge op zes procent. Het tarief voor leveringen door groothandelaren als zoodanig blijft vastgesteld op een half procent.

Ingetrokken worden de verlagingen van de normale percentages voor de leveringen van diverse agrarische producten, aangezien deze uitzonderingen door den bezetter in de Wet zijn gebracht teneinde de productie van levensmiddelen te stimuleeren. Deze overwegingen spelen in de huidige omstandigheden geen rol meer.

De invoerbelasting wordt met de gewijzigde tarieven in overeenstemming gebracht, hetgeen men vindt opgenomen in de bepalingen onder C

Een belangrijke wijziging vindt men opgenomen onder E, waarbij volkomen vrijstelling van Omzetbelasting wordt verleend voor de levering van aardappelen, brood, granen, meel en bloem van granen, groenten en fruit, melk en water en waarbij een gedeeltelijke vrijstelling wordt verleend voor de levering van doode en levende dieren, behoudens enkele uitzonderingen van meer luxieuze producten en verder van eieren, gerookte haring, margarine, peulvruchten, enkele vleeschsoorten, vet, spek en zout, voor zoover deze goederen geleverd worden door den fabrikant aan ondernemers, die de goederen ten behoeve van hun onderneming betrekken. Op deze wijze tracht men en terecht de Omzetbelasting voor eerste levensbehoeften zoo draaglijk mogelijk te maken.

In hoofdstuk IIA vindt men opgenomen de bepaling van het weelde-tarief, welk tarief door den Minister vastgesteld is op 15 %.

Het komt ons voor, dat tegen deze wijziging toch wel ernstige bezwaren bestaan. In de eerste plaats is het buitengewoon moeilijk om vast te stellen wat weelde is. Een zelfde artikel kan voor de eene persoon noodzakelijk zijn, terwijl het voor den andere als weelde moet worden gekenmerkt. De onderscheiding is dus zuiver willekeurig, hoewel de Minister bij de Nota van Wijzigingen tegemoet gekomen is aan het bezwaar, dat deze lijst van goederen door hemzelf zou worden vastgesteld. In deze nota is reeds een lijst van goederen opgenomen als onderdeel van het ontwerp, terwijl aanvullingen, na invoering, alsnog aan het Parlement ter goedkeuring zullen worden voorgelegd. Daarbij komt nog, dat de opbrengst van deze weeldebelasting wel erg zal teleurstellen, aangezien het verbruik van die zwaar belaste artikelen sterk zal verminderen en daarmede de fiscale opbrengst. Enkele industrieën zullen door deze belasting zeer worden getroffen, met als gevolg inkrimping van de productie en vermindering van werkgelegenheid.

In dit zelfde artikel onder sub 2 wordt een hoog tarief van 25 % van toepassing verklaard op bepaalde soorten diensten, welke bestaan uit het geven van toegang tot vertooningen, voorstellingen, uitvoeringen, wedstrijden en andere gemakkelikheden.

Een groot bezwaar tegen toepassing van dit tarief op deze categorie diensten is, dat men hier in conflict raakt met de belangen van de gemeenten, die uit de gemakkelikhedsbelasting een belangrijk gedeelte van haar inkomsten putten. Een handhaving van de volle gemakkelikhedsbelasting naast deze omzetbelasting zal wel bezwaarlijk zijn.

De datum van inwerking-treding van deze belastingherziening is door de Nota van Wijzigingen eveneens veranderd, in dier voege, dat de verlaging van de vennootschapsbelasting ingaat met de boekjaren, welke na 31 December 1945 eindigen, hetgeen dus op een uitstel van 1 jaar neerkomt, wanneer men vergelijkt met het oorspronkelijk ontwerp. Voor de vermogensbelasting 1942 geldt de verlaging voor de boekjaren, welke met of na 1 Januari 1946 beginnen. Voor de inkomstenbelasting wordt de nieuwe tabel van kracht op 1 Juli 1947, behoudens enkele uitzonderingen, terwijl voor de omzetbelasting dezelfde datum van toepassing is. De wijzigingen ten opzichte van de Successiewet zijn van toepassing na den dag van het in werking treden van de wet.

Resumeerend komen wij tot de conclusie, dat dit wetsontwerp in vele opzichten een belangrijke bijdrage levert tot het herstel van het bedrijfsleven en tot stimuleering van de zoo noodzakelijke kapitaalvorming en spaarzin in onze verarmde gemeenschap.

Zooals reeds vermeld bestaan er tegen bepaalde onderdeelen belangrijke bezwaren, die door wijziging echter zouden kunnen worden weggenomen.